

**סו:**

עין משפט  
גר מצוה

\* א מ"י פכ"ג מלכות  
חישות הל' טו סמג  
עשין מח קוש"ע אה"ע  
סימן נג סעיף א'  
י"א ב ג מ"י שם הלכה יא  
יב סמג שם טור ש"ע  
שם ס"י טו סעיף יא:

תוספות רי"ד

שפסק לו וגם אם היה  
 רוצה לעגן את בתי  
 רצה שישפרנו עליהם  
 כדמרינו בשבילי רס  
 חשב עז שחלוקת  
 ועכשיו שכל חתני ואני  
 הויבם יוכל לבסוף וגם  
 לא לעגן את בתי אלא  
 אומר לו כי נטוס היה  
 כלום את חלוקי: תר  
 חן צויר לומר ראשון  
 תר ושני צ"ה א"ה  
 פתיל יאלי ויהי רשני  
 תר יאלי לתאריך יהיה  
 רוצה לתת ויני: "תרגו"  
 רוצה לתת לו אלהי  
 דניו הוא פסק ט"ז מנה  
 וכנגד השום אלה פסק  
 מנה חותם שום מנה  
 שוה מנה אל א"ל  
 מנה שום במנה נוחת  
 (מאה) (ל"א [שלע]  
 דנינו בר מאות מנה  
 ה"א מאת מנה שחתן  
 פסק (אחר פסק) מנה  
 חומש: פסק להכניס  
 לו כספים [שלע] נעשה  
 שחתן דנינו והחתן  
 מקבל כל מנה י"ד דנינו  
 לוקחם לכל מנה (ומנה)  
 שחתן אומר הכל מנה  
 הדמינו: פ"י א"ה פסקה  
 והנחת עמו שחתן לו  
 אלהו וכן אחר כותב  
 בשטר תאריכה שהדמינו  
 אלהו תר חתן שחן  
 ט"ז מנה אחר תחלתן  
 או תתניר חתן גובה  
 אלהו תרועה מפורש  
 בירושלמי מפני ששחבר  
 חתן וכן א"ה הניחה  
 כי קרטימא ששוי אלהו  
 דנינו אחר פסק עליו  
 וכותב בשטר תאריכה  
 אלהו תר חתן לוקח  
 בגמרא (דמארי) (גמלם)  
 ש"כ ע"כ: ה"ה (הכספיים)  
 והנחת מנה שוה  
 משחבר חתן וכנגד השום  
 אחר פסק חתן חותם  
 פ"י כמו סוסוף ש"ש  
 על הכספים: אחר מנה  
 חומש משטר חתם  
 א"ה מנכס לו כלים  
 ששוי אלהו ונישמו  
 חתן וכן ח"פ מן ששוי  
 למכור ששוי אתו מקבל  
 עליו לחתם כספיתו  
 אחר מנה חומש הדנינו  
 מן מאות והנחת מפרש  
 בירושלמי מפני שחשבו  
 מכלה אתיו ולקוחתן וכן  
 שותתין ואתבדיו חתן  
 האביתורין חתן  
 לפסק ולכותב מנה  
 חומש וי"ה א"ה שומא  
 ששם מקבל וי"ה אחרית  
 אחר חתם וכתב שלא  
 פסקה בשעת אירוסין  
 ליתן לו כל מה שנתנו  
 לו בשטר הנשואין ואתא  
 ששמיניעין על שכל שיה  
 תחשב אחר חתם בשטר  
 כ"א ד"ה מפני שחתן  
 מכלתו וי"ה חתן באביתורין

דכנגד השם הוא פוסק דקאי אלף  
דינר וטומא ווטא ייטן סיפא דבשהתן  
דפוסקא דמשמע פסיקא כל וטא וידידה  
גמי תנא שומא רבה שומא אדא ווטא  
היה נומתא גלש'ס וואחד רבה היה  
דינר דלנא קאי כנגד השם אלף דינר  
אלא כולל מנא שזומא אח"כ ויהא דפריך  
רמי דישא קאי אשוס כמנה היה  
שומתא ל"א פלג דינר וינר מאות היה  
שומתא חמש מאות דמרווייור אמאי  
וטוטא וקמי שומא רבה מנא שומא  
דידיה וטנא שומא דידיה שומתא פוסק  
היינו שומא דידיה ולא אלטריך למימי  
שומא רבה שומא ווטא בשומא דידיה  
דלמרווייור ויבשתן פוסק:  
**ל"א** נאמרו דרבי'ס הלא א"א  
בירושל'ם. והא דלמרינן ב'פ'  
הטרכן בקלפי (יומא דף טז:) שלא היה  
בכלה זריכה להקטיר בירושל'ם ממי  
דידיה וקטרת והאי לריח לא היה לזי  
זריכות אלכא להשמיט אבל זריכות היו לקופה של  
בגשמים לעדן הכשר ולהשיר השער  
ולפושט הקמטים. ר"מ: **ואם** תבא  
למרינן במנה המסכתא. והיה דמאי  
למרינן אם תמנא נומתא כמנה היטוס:  
**ל"ו** ראשון או א"ב יום יום.  
הרבה תמימותא אלו הכניעות  
ישנן לה לעולם דמסין לכל שנה  
דשנה עשר דינר לכל מנה ומנה ליום  
במנה במהרה יכלה אחוז המומין אלא  
והאי נראה דעשר דינר יתן לה לכל  
מנה להקטש לעולם ויזיעי ליה אם  
יתן לה צבת אחת והיה חשבונא  
לה להקטש עד עד שחללה ומתא ויחלי  
אין קצבה לתכשיתין ויתן לפי כבודה  
ואו לא יתן לה צבת אחת אלא כדי  
למקטש ליום: **פסקנן** דה ד'  
מקטש וזוהי'ם קפוחא ש' במי'ם.  
אע"פ שלפי חשבון הכבוד במבומה  
אלף אלפים דינרי וזה היה להם לפסוק  
ויומר לפי חשבון עשר דינר למנה כיון  
שלא היה זריכה יותר לא פסקו לה:  
**ל"ז** אחריה אמן. (למעלה דף ק.ס.)  
לא ענו אחריה שלא היה צעלה  
חי אבל כאן שהיה חי ענו אחריה אמן  
וינעלה הטיל ענן דחמים שיפסקו לה:  
וכך

[illegible]

מציאת האשה פרק ששי כתובות

**וּכְשֶׁתֵּן שׁוּמָן בּוֹ.** ואם שמו הם מחלה והכניסה לו בין שום קטן בין שום גדול הוא כותב בשטר פחות חומש. ובגמרא מפרש לה ליל כל הני: **גמ'** **פנא שומא רבא.** לפחות חומש ירשא דתנא וכנגד השום דקאי אלאף דירר: **וקפני שומא ווטא.** שום במנה היא נומנה שלשים

רבה הוא דרך השמאים להעלותו  
שווי ח"י שומא וטוא ח"כא דמעלו ליה  
טפי שלח תחבוא בעיני הנועדים: **סנא**  
**שומא דידס וקמי שומא דריס:** שומא  
דקמי חתן פוסק ר' שומא דריס כגון  
שהיא הכניסה קודם השום והוא שם  
אותו כר' מלחא סנא כשנא לתבוי יחמו  
ד' מלחא שר' הוא שם אותו חומס  
ימר על שווי: **שומא דריס:** היכא  
דקמי היא נוחתה שהוא כח הכחבוא  
וקדם שבה השום ועשיו היא מציחמו  
וקיבוי שמי' אותו. וחתן פוסק דמנא  
חרי ימי' חד לשומא חרי' כר' לשומא  
זוטא: **מתני'** **פסקה להכניס** לו  
**כספים:** שהן מוכנים לשכר מיד:  
**סלעס נעשה:** להכבוי בשער הכחבוא  
בשעה שיהי יומר שלח דמען לעיל.  
ובגמרא מפרש הא ח' למח לו: **לקופס:**  
בגמרא מפרש שיתן לה עשרה זוז לכל  
מנה ומנה שהיא מביאה לו ויקנו לה  
ההסם שנים לרחוק כזהס דמרחוק  
משהס שכן שיעור השאשס המביאה  
לבעלה מנה רחיה היא לבשמים של  
עשרה זוז. ולא מירש' במשנה אם לכל  
יום אם לכל שבת אם לכל חדש אם  
לכל שנה: **גמ'** **עסקא:** כספים קרי  
עסקא שהם עומדים להשתכר כר'  
להתעסק בהן חמיד: **סנא עסקא רכס:**  
אלף דינר שיוסף שלם ויחמו ט"ו  
מנה: **עסקא זוטא:** סלעס נעשה שש  
מנה: **ויזעא:** יזעא חסריות: **כירושלים:**  
היו נוהגות להתקטט בנשמים: **במנה**  
**הנישום או במנה הפסקבל:** היא לכל  
מנה ומונה דקמאר לפי חשבון  
השומא קאמר לו לפי חשבון שהוא  
מקבל עליו להיטו פחות חומס: **סנא**  
**ראשונה כו':** איני יודע ליישב סדר  
בעיות הללו לפי שיטת הש"ס. ונראה  
בעיני שכן סידרן לו ראשון או לו יום  
יום אם תמאל' לומר לו יום יום שבת  
ראשונה או כל שבת ושבת ואח"ל כל  
שבת ושבת חדש ראשון או כל חדש  
וחדש ואח"ל כל חדש וחדש שנה  
ראשונה או כל שנה וסנה: **עסקא**  
**לס חסמים:** שמת בעולה ונאס' לז'  
לפסוק לה לרביה מנכסיו: **לכו כיום:**  
לזכור יום אחד: **ולא דרין מחלן**  
**מחלל:** ולא קני חס' מושלן משל  
לירושלים: **מלח מוון חסר:** הרואה  
למלח ממנו כלומר לגרוס לו שיקיים  
ויסערו לזקק חמיד וחסריו וכו'  
קיומו: **ואמר לס חסד:** יעשה ממנו  
חסד. **ושל נות אכא על דקס דקס:**  
כראוי וכלה מוכן: **כו זא ואיכר:** זא  
לפי שנעפרז בו: **חוץ משל חמים:**  
מוספת שסופיק לה החמן: ערביים קרי  
אומה שפלה ששוכני אהלסם אם במדבר:  
מזיעין

מִי הִרְצֵאתוֹ וְטָרְחוֹ אֲבָל עֵיסֶקָא רַבָּא דְנַפִּישׁ זִינִי אִימָא לֹא צְרִיכָא: וְהַחֲמֵן מִכָּבֶד

על הבעל ולאסוקי ממאז דמסרש ביבמות בפרק

או למיניו בעמ' להמן ליחא דדרי' הו כסספים דה דלשה גובה מרגא מהם אר דרשי' ו"ל מירש בן יע"ש בחוס' ד"ה גמלים.

## מסורת הש"ס

(א) (חושפמחל קפ"ה ע"ש).  
(ב) (לעיל סה).

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]